

Hồi thứ 74

Vô ảnh ngân châm cực kỳ hiểm độc

Tên vệ sĩ này dưới quyền cai quản của Chu Thiết Tiêu. Lão thấy gã khiếp nhược như vậy, chau mày tiến lại quát :

- Đứng lên ! Đứng lên ! Đau một chút mà không chịu nổi thì là đồ bỏ !

Tên vệ sĩ sợ quá vội đáp :

- Dạ dạ !

Gã lom còm gắng gượng đứng lên, nhưng người gã lão đảo lại ngất xỉu té xuống.

Chu Thiết Tiêu cầm đôi đũa trên bàn gắp hạt Thiết bồ đề lên coi thấy khác chữ "Kha" liền biến sắc nói :

- Kha Tử Dung Tam gia ở Lan Châu ! Tam gia mỗi ngày một tiến thêm. Hạt Thiết Bồ đề này tôi độc dược cực kỳ lợi hại.

Bỗng thấy một đại hán mặt đỏ đứng dậy đáp :

- Chu lão gia đừng ngậm máu phun người. Hạt Thiết bồ đề này đúng là của Kha mỗ phát ra, chỉ vì thấy người ta cuồng vọng, định đánh bể chung rượu trong tay họ. Kha Tử Dung này ngộ nghịch đến đâu cũng không dám phá hoại gia quy của tổ tông.

Chu Thiết Tiêu là người biết nhiều hiểu rộng. Lão đã rõ Kha gia chuyên dùng bảy môn ám khí nhưng trước nay nghiêm cấm dùng chất độc. Lão trầm ngâm tự nói một mình :

- Thế này thì kỳ thật !

Kha Tử Dung nói :

- Hãy cho Kha mỗ coi !

Y chạy vào giữa sảnh đường cầm hạt Thiết bồ đề lên coi rồi nói :

- Đúng là Thiết bồ đề của Kha mỗ, sao lại có chất độc ? úi chao !

Đột nhiên y rú lên một tiếng, liệng hạt Thiết bồ đề xuống đất. Tay mặt vẩy luôn mấy cái dường như sờ phải lửa bỏng. Sắc mặt y lợt lạt, vội đưa ngón tay vào miệng mút.

Chu Thiết Tiêu liền phóng ra một chưởng đánh trúng cằm tay y. Miệng lão la :

- Không hút được !

Lão ngăn cản không để Kha Tử Dung đưa ngón tay vào miệng. Khi ngón tới thì ngón trở và ngón cái y đã sưng vù lên gập đôi, sắc da đen xám.

Kha Tử Dung toàn thân run bần bật. Trán toát mồ hôi những hạt lớn bằng hạt đậu.

Thầy lang dạo ngó Mộ Dung Cảnh Nhạc nói :

- Hãy chữa trị cho hai người này !

Mộ Dung Cảnh Nhạc "ạ" một tiếng rồi lấy trong bọc ra một hộp thuốc cao bôi vào tay vệ sĩ và Kha Tử Dung.

Kha Tử Dung liền bốt run và tên vệ sĩ cũng dần dần tỉnh lại.

Quần hào bấy giờ mới tỉnh ngộ : Kha Tử Dung dùng Thiết bồ đề định đánh bể chung rượu của Điền Quy Nông. Điền Quy Nông đẩy ra rồi lại bị thầy lang búng ngược trở lại. Lúc búng hạt Thiết bồ đề đã bôi độc dược vào hạt ám khí đó. Bản lãnh hạ độc này trên giang hồ dường như chỉ biết có một người. Quần hào thì thảo : Phải chăng đây là Độc Thủ Dược Vương ?

Chu Thiết Tiêu nhìn thầy lang chấp tay hỏi :

- Xin các hạ cho biết tôn tính đại danh ?

Người kia mỉm cười không đáp.

Mộ Dung Cảnh Nhạc tự giới thiệu :

- Tại hạ là Mộ Dung Cảnh Nhạc. Còn đây là choát kinh tên gọi là Tiết Thước.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Vị này là Thạch tiên sinh, sư phụ của vợ chồng tại hạ. Người giảng hồ tặng lão nhân gia ngoại hiệu kêu bằng Độc Thủ Dược Vương.

Bốn chữ Độc Thủ Dược Vương vừa thốt ra, quần hào đều khùng khiếp.

Nên biết những nhân vật đến tham dự đại hội bữa nay nếu không phải chương môn một phái thì cũng là trưởng lão kỳ cựu trong một bang hội. Ai cũng biết Độc Thủ Dược Vương là đệ nhất hảo thủ dùng độc trên cõi đời này.

Bốn chữ Độc Thủ Dược Vương lọt vào tai Trình Linh Tố cùng Hồ Phi khiến hai người càng lấy làm quái dị.

Trình Linh Tố căm tức vì người kia không những mạo nhận danh hiệu của tiên sư mà lại do miệng đại sư huynh thốt ra càng khiến cho cô không dần nổi mối bi phẫn. Một điểm nữa khiến cô càng lấy làm kỳ là tam sư tỷ Tiết Thước nguyên là vợ của nhị sư ca Khương Thiết Sơn. Hai người này đã sanh con trưởng thành, sao bây giờ đại sư huynh lại hô mụ bằng "choát kinh" ?

Trình Linh Tố là người lắm mưu nhiều kế, cô biết trong vụ này đã xảy ra biến cố cực kỳ trọng đại nên cô nhẫn nại không lên tiếng, vẫn lẳng lặng để coi diễn biến.

Chu Thiết Tiêu tuy là tay dững hán, nhưng nghe đến tên Độc Thủ Dược Vương phải biến sắc, chấp tay nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu !

Thạch tiên sinh xòe tay ra cười nói :

- Các hạ cũng cho biết tôn tính đại danh để chúng ta thân cận hay hơn !

Chu Thiết Tiêu bỗng lùi lại một bước chấp tay đáp :

- Tại hạ là Chu Thiết Tiêu, kính chúc Thạch tiên bối an bảo.

Lão dù lớn mặt đến đâu cũng không dám chạm vào tay Độc Thủ Dược Vương.

Thạch tiên sinh cười khà khà tiến lại trước mặt Phúc Khang An vái chào nói :

- Tại hạ là nhân dân ở vùng sơn dã, xin tham kiến đại soái.

Lúc này tên thị vệ đứng bên đã cho hắn biết lai lịch của Độc Thủ Dược Vương. Hắn lại mắt thấy lão chỉ khẽ đưa móng tay búng hạt Thiết bồ đề đã đã thương hại người, liền biết là tay ghê gớm. Hắn nghiêng mình đáp :

- Mời tiên sinh ngồi chơi.

Thạch tiên sinh cùng vợ chồng Mộ Dung Cảnh Nhạc ngồi xuống một bên. Quần hào tới tấp tránh xa, chẳng ai dám đứng gần ba người này. Chỉ trong chớp mắt bên cạnh ba thày trò Thạch tiên sinh hở ra một quãng trống lớn.

Một tên võ quan lảng ra xa năm thước mới đứng nói cho Thạch tiên sinh hay về cuộc tử võ giữa các môn phái để tranh giành ngự bôi. Đoạn hắn lùi ra xa hơn nữa sợ thân mình bị nhiễm độc.

Thạch tiên sinh mỉm cười hỏi :

- Quý tính tôn giá là gì ?

Võ quan đáp :

- Tại hạ họ Ba !

Thạch tiên sinh hỏi :

- Ba lão gia ! Hà tất lão gia phải sợ lão phu như vậy. Ngoại hiệu của lão phu tuy kêu bằng Độc Thủ Dược Vương, nhưng lão phu còn dùng độc dược để trị bệnh nữa. Ba lão gia mặt nổi màu xanh, dường như trong bụng có rết độc. Nếu không điều trị cho lẹ thì chỉ trong vòng 10 ngày, tính mạng khó nổi bảo toàn.

Tên võ quan giật mình kinh hãi, trong lòng bán tín bán nghi hỏi :

- Sao trong bụng tại hạ lại có rết được ?

Thạch tiên sinh hỏi lại :

- Mới đây, Ba lão gia có gây lộn với ai không ?

Những võ quan trong thành Bắc Kinh gây lộn với người thường xảy ra như cơm bữa. Võ quan họ Ba vội đáp :

- Phải rồi ! Chẳng lẽ .. chẳng lẽ tên cầu tặc đó đã hạ độc thủ vào người tại hạ ?

Thạch tiên sinh lấy trong bọc ra một viên thuốc màu xanh nói :

- Nếu Ba lão gia tin lão phu thì dùng rượu nuốt ba viên thuốc này.

Tên võ quan nghe lão nói trong lòng khiếp sợ và cảm thấy trong bụng quả có con rết đang bò. Hắn không nghĩ gì nữa bỏ thuốc vào miệng rồi cầm chung rượu uống ừng ực.

Chẳng bao lâu hắn thấy bụng đau, trong dạ buồn nôn. ọc một tiếng, hắn thổ ra rất nhiều thực vật.

Thạch tiên sinh tiến lại ba bước để tay vào ngực võ quan hô :

- Mưa ra hết ! Đừng để độc vật lại trong bụng !

Tên võ quan cố sức mưa ra. Hắn cúi đầu xuống thấy trong số uế vật quả có ba con sâu dài hai tấc, đầu đỏ mình đen đang cựa quậy, đúng là ba con rết.

*

* *

Từ ngày Hồ Phi quen biết Trình Linh Tố đến nay thấy việc gì cô cũng nói đúng. Bây giờ cô nói khiếp sợ người kia một cách trịnh trọng liền biết Thạch tiên sinh là tay đao để không nên dây vào. Nhưng hắn đã mạo xưng danh hiệu của sư phụ cô, chẳng chẳng thể tự thủ bàng quan.

Lại nghe Thạch tiên sinh cười nói :

- Lão phu tuy đã thu nạp mấy tên đệ tử nhưng chưa lập môn phái chi cả. Bữa nay muốn theo các vị tiên bối lập ra "Dược Vương môn". May mà đoạt được chiếc Ngân lý bôi về nhà cũng thêm phần vẻ vang cho mấy đệ tử.

Tuy miệng hắn nói khách khí, nhưng từ từ bước tới ngồi xuống ghế Thái sư bên cạnh Điền Quy Nông. Hiển nhiên hắn muốn chiếm địa vị một trong tám đại môn phái.

Hắn ngồi vào ghế rồi lại mượn tiếng Độc Thủ Dược Vương, danh tiếng lẫy lừng thiên hạ trong mấy chục năm, lại thêm chỉ lực búng hạt Thiết bồ đề đã thương người trong nháy mắt. Thế là hắn nắm chắc một chiếc Ngọc Long bôi rồi. Chẳng còn ai nghĩ tới chuyện khiêu chiến mà cũng không ai dám dị nghị gì hắn nữa.

Trong lúc yên lặng như tờ, chuông môn phái Thiếu Lâm là Đại Trí thiên sư bỗng cất tiếng hỏi :

- Thạch tiên sinh ! Tiên sinh xưng hô với Vô Sân đại sư bằng gì ?

Thạch tiên sinh đáp :

- Vô sân ư ? Lão phu không biết !

Lúc hắn nói vẻ mặt rất thản nhiên.

Đại Trí thiên sư chấp tay niệm :

- A di đà Phật !

Thạch tiên sinh hỏi :

- Tại sao đại sư lại hỏi lão phu câu này ?

Đại Trí thiên sư lại tuyên phật hiệu :

- A di đà Phật !

Thạch tiên sinh không hỏi nữa.

Từ lúc ba thầy trò hắn vào nhà đại sảnh, chẳng một cử động nào dù nhỏ nhất đến đâu không lọt vào mắt Trình Linh Tố.

Bây giờ Mộ Dung Cảnh Nhạc mới từ từ quay đầu ngó Điền Quy Nông. Hai người vẻ mặt tro như gỗ, tuyệt không lộ vẻ gì.

Trình Linh Tố động tâm tự nghĩ :

- Hai người này đã quen nhau từ trước. Điền Quy Nông đã biết danh tự sư phụ ta tức Vô Sơn đại sư mới đúng là Độc Thủ Dược Vương. Cả vị cao tăng chùa Thiếu Lâm kia cũng biết thế.

Bỗng cô lảo bảm :

- Té ra thuốc độc mà Điền Quy Nông làm đui mắt Miêu Nhân Phụng bằng chất Đoạn trường thảo là của đại sư ca cho hẳn.

Trong tám cái Ngọc Long bôi chỉ còn một chiếc chưa có chủ. Quần hào đều tự nhủ :

- Dược dự vào tám đại môn phái hay không là ở nơi chiếc Ngọc Long bôi tối hậu này.

Nhiều người nghĩ vậy nên trong chớp mắt đã bảy tám người nhảy lên định ngồi vào ghế Thái sư. Họ cãi nhau một vài câu rồi chia thành bốn đôi khai cuộc tử đấu.

Người thua phải lui xuống, người thắng phải tiếp tục tử đấu với nhau hoặc ứng chiến với người mới đến. Cuộc kịch đấu như vậy kéo dài hồi lâu, bỗng nghe từ ngoài cửa tiếng trống cầm canh đã điểm canh tư. Những người thua rút lui rồi chỉ còn lại hai người đấu với nhau.

Hai người này chưởng lực đều hùng hậu, quay ra tử nội công vẫn ở vào thế cẳng tri. Tuy là cuộc tử đấu võ công cao thâm nhưng Phúc Khang An lại chán kiểu này. Hắn ngáp dài mấy cái rồi nói :

- Coi muốn chán chết người !

Tuy hắn nói khê, nhưng hai người tử nội công đều nghe rõ. Cả hai cùng biến sắc rút tay về lùi lại ba bước.

Một người nói :

- Chúng ta có làm trò khỉ đầu mà vung múa chân tay để người reo hò.

Người kia đáp :

- Chúng ta về nhà bông con còn hơn

Nói xong hai người nổi lên tràng cười khanh khách, dặt tay nhau ra khỏi nhà đại sảnh.

Hồ Phi lảo bảm gật đầu nghĩ bụng :

- Hai người võ công rất cao thâm, quả nhiên kiến thức cũng cao hơn đời một bậc. Đáng tiếc là trong cuộc tử đấu nhốn nháo, không hiểu được danh tính của họ.

Lúc chàng quay hỏi Quách Ngọc Đường thì lão cũng không biết hai người quê mùa đó liền đáp :

- Lúc họ lên tử đấu, An đề đốc có hỏi một người cùng môn phái thì họ chỉ cười chứ không đáp.

Hồ Phi nghĩ bụng :

- Hai vị này như con thần long, thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Cả tên tuổi cũng không lưu lại.

Chàng đang nói chuyện khẽ với Quách Ngọc Đường đột nhiên Trình Linh Tố khẽ đung vào tay. Chàng ngừng đầu lên nhìn, bỗng nghe võ quan hô danh :

- Vị này là Phụng Thiên Nam lão sư, chưởng môn phái Ngũ Hồ.

Phụng Thiên Nam cầm cây thực đồng côn lên ngồi ghế thái sư cất tiếng hỏi :

- Có vị anh hùng nào muốn tỷ đấu với lão phu xin mời lên chỉ giáo.

Hồ Phi tự nhủ :

- Võ công của thằng cha này chưa được đến trình độ cao thủ bậc nhất mà cũng dám đồ Ngọc Long bôi.

Phụng Thiên Nam đánh bại ba người, đang nhơn nhơn đắc chí thì thấy một hán tử cầm đơn đao lên khiêu chiến.

Người này võ nghệ rất cao thâm. Y mới đánh ba chiêu, Hồ Phi đã nói thầm :

- Họ Phụng quyết không phải là tay đối thủ của y.

Quả nhiên Phụng Thiên Nam gậm thét luôn miệng vì gặp hiểm chiêu.

Người sử đơn đao dường như không muốn làm khó dễ hần, chỉ mong hần biết không thể nuốt được tự ý rút lui là xong. Y không hạ sát thủ vì thế mà mấy lần đắc thế y đều ra chiêu thông thả.

Phụng Thiên Nam kém thế chỉ lùi lại chứ không chịu thua. Đột nhiên hần quét ngang cây đồng côn. Người sử đơn đao lún mình thấp xuống. Cây đồng côn lướt qua trên đầu y. Y muốn thừa cơ biến chiêu, bỗng la lên :

- úi chao !

Rồi lăn mình dưới đất. Tiếp theo y đứng phắt dậy, nhưng chân bước loạng choạng, đứng không vững lại té xuống. Y tức giận quát :

- Người dùng ám khí ư ? Thực là đồ mặt đây.

Phụng Thiên Nam mỉm cười đáp :

- Phúc đại soái không quy định cấm dùng ám khí. Ai lên tỷ đấu bất luận sử binh khí, quyền cước hay dùng độc dược, ám khí đều được cả.

Người sử đơn đao vén quần lên, quả nhiên một mũi ngân châm có hai tắc cắm vào huyết độc tụy nơi đầu gối.

Huyết Độc Tụy ở chỗ giáp đùi và cẳng chân mà trúng châm thì cặp giò này không dùng được nữa.

Quần hào đều lấy làm kỳ vì thấy hai người tỷ đấu rất rát. Phụng Thiên Nam tuyệt không giây lát nào rảnh tay để phóng ám khí, lại không thấy hần giơ tay lên thì mũi ngân châm kia từ đâu phóng tới ?

Người sử đơn đao hần học lùi lại thì một người sử tiên nhảy vọt ra. Tiên pháp của người này ào ạt như cuồng phong bạo vũ.

Hai bên trao đổi ngoài hai chục chiêu, tiên pháp mỗi lúc một ráo riết hơn, khiến cho Phụng Thiên Nam không còn cơ hội thở hơi.

Người sử tiên đã biết côn pháp của Phụng Thiên Nam chẳng lấy gì làm cao thâm lắm. Nhưng hắn sử ngân châm khó nổi đề phòng, nên y không ngớt hạ sát thủ, quyết chẳng để hắn có thời giờ phóng ám khí.

Không ngờ tử đấu đến chiêu thứ hai mươi ba, bỗng y rú lên một tiếng vội nhảy lùi lại rút ở bụng ra một mũi ngân châm. Miệng vết thương máu tươi chảy ra như suối, thương thế cực kỳ trầm trọng.

Quần hào trong sảnh đường đều kinh hãi cho là Phụng Thiên Nam phát xạ ám khí tuyệt thế vô song. Nếu là người ngoài ngắm ngẫm viện trợ thì bao nhiêu con mắt theo dõi tất phải có người phát giác.

Cả hai phen kịch đấu Phụng Thiên Nam đang lâm vào tình thế nguy cấp đột nhiên đối thủ trúng phải ám khí. Lần này người sử tiên bị trúng châm vào huyết Tứ mẫn nơi bụng dưới, ít ra phải điều trị một vài tháng mới lành. Ai cũng nghĩ bụng :

- Chẳng lẽ Phụng Thiên Nam biết sử tà pháp, hễ động tâm là ngân châm từ bên ngoài bay vào ?

Mấy người không phục lại ra tử đấu với hắn, để hết tinh thần phòng bị ngân châm liê bị cây đồng côn của Phụng Thiên Nam đánh trúng, thương thế rất nặng. Còn ba người khác đều bị thương về mũi vô ảnh ngân châm.

Trong lúc nhất thời, quần hùng xúc động, nghị luận xôn xao rất nhiều.

Hồ Phi cũng rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi :

- Tên ác tặc kia học được thần kỹ phóng vô ảnh ngân châm từ bao giờ ? Ta biết dùng cách nào để thu thập hắn ?

Hồ Phi và Trình Linh Tố đều là người lạnh mắt, tâm tư tinh tế hơn hẳn người thường, nhưng cũng không ngó thấy Phụng Thiên Nam dùng vô ảnh ngân châm đã thương hết người nọ đến người kia cách nào. Chàng và cô ngưng thần theo dõi không phát giác ra được chỗ sơ hở.

Hồ Phi đã tính nhân lúc Phụng Thiên Nam cao hứng, xông ra hạ sát thủ đột ngột giết hắn, một là để trả thù cho toàn gia Chung A Tứ ở trấn Phật Sơn, hai là làm rạng rỡ cho Hoa Quyền Môn ở cuộc đại hội chưởng môn, nhưng chàng không nhận ra được ám khí từ đâu phóng tới, đành phải tạm thời ẩn nhẫn. Nếu mạo muội xông ra tranh phong mà trở tay không kịp thì chẳng những tự rước nhục vào mình, không chừng còn mất mạng nữa.

Trình Linh Tố cùng chàng tâm ý tương thông. Cô từ từ lắc đầu nói :

- Chúng ta đừng cố ý tranh Ngọc Long bôi nữa.

Hồ Phi nhìn Thái Uy và Cơ Hiếu Phong nói :

- Bản lãnh Phụng lão sư kia không đáng kể, nhưng...

Cơ Hiếu Phong gật đầu ngắt lời :

- Phải rồi ! Hắn phóng ngân châm đúng là tà môn, đã không tiếng động, lại không hình bóng, cũng chẳng có tiền triệu gì, chỉ nghe đối phương rú lên một tiếng mới biết là bị trúng ám khí.

Thái Uy nói :

- Trừ phi đầu đội mũ trụ, mình mặc giáp sắt thì mới đấu với hắn được.

Thái Uy nói câu này tưởng là chuyện đùa, không ngờ trong đám võ quan ở nhà đại sảnh quả có người bất phục, sai thuộc hạ đi lấy khôi giáp mặc vào mình, tay cầm Khai sơn đại phủ ra khiêu chiến.

Vị võ quan này tên gọi là Mộc Văn Sát. Ngày trước y đã theo Phúc Khang An viên chinh ngoài Thanh Hải, chém tướng cướp thành, lập nhiều công hãn mã. Y là một viên dũng tướng trong Thanh quân.

Mộc Văn Sát nai nịt gọn gàng, tay cầm đại phủ ra đứng giữa sảnh đường oai phong凛冽. Bọn đông liêu đều cả tiếng hoan hô.

Phúc Khang An cũng ban cho một chung rượu để úy lạo trước.

Hai người giao đấu, côn phủ đụng nhau choang choang làm chấn động màng tang quần hào. Hai thứ binh khí này nặng nề, công thủ cầm cự rít lên những tiếng ào ào. ánh lửa chập chờn, khi tỏ khi mờ.

Mộc Văn Sát mình mang giáp trụ thành ra chuyển động kém bề linh hoạt nhưng nhờ tý lực cực mạnh, vung múa cây Khai sơn đại phủ uy mãnh phi thường.

Bọn Chu Thiết Tiêu, Tăng Thiết Âm, Vương Kiếm Anh và Vương Kiếm Kiệt đứng trước Phúc Khang An, tay cầm binh khí, chỉ sợ búa lớn hoặc đồng côn tuột ra khỏi tay bay ra làm tổn thương đến đại soái.

Hai bên chiến đấu hơn hai chục hợp, Phụng Thiên Nam cầm côn quét ngang một cái. Mộc Văn Sát cúi đầu xuống, tiện đà vung búa chém vào chân phải đối phương.

Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng, quần hào đứng bàng quang đồng thanh kêu "úi" lên một tiếng.

Hai bên đều nhảy lùi lại mấy bước ngó thấy một trái nhung cầu màu đỏ rớt dưới đất, chính là trái cầu ở chóp mũ Mộc Văn Sát. Trên trái cầu còn cắm một mũi ngân châm lấp lánh có ánh sáng.

Đây chắc là lúc Mộc Văn Sát cúi đầu xuống vung búa chém chân đối phương, Phụng Thiên Nam đã phóng Vô ảnh ngân châm ra. Vì hắn hiềm Mộc Văn Sát là ái tướng của Phúc Khang An, nên không dám đả thương y.

Trái nhung cầu buộc bằng dây chì vào chóp mũ, phải bắn đứt dây chì, trái cầu mới rớt xuống được. Dù hai người đứng gần nhau nhưng trong lúc thảng thốt mà bắn chuẩn đích không sai một ly cũng là công phu phóng ám khí hiếm thấy trong võ lâm.

Mộc Văn Sát đứng ngẩn người ra. Y biết đối phương vẫn còn nể nang, nếu để mũi châm thiên xuống dưới mấy tấc thì nó đâm qua huyết Mi tâm xuyên vào óc tất phải toi mạng. Toàn thân mũ giáp sắt cũng chẳng làm gì. Y khâm phục vô cùng, chấp tay nói :

- Cảm ơn Phụng lão sư đã lưu tình.

Phụng Thiên Nam kính cẩn đáp :

- Bản lãnh tiểu nhân còn kém đại nhân xa lắm. Chút công phu nhỏ nhặt phóng ám khí ở chốn sa trường chỉ là vô dụng. Giả tử hai bên kỵ mã tử thí thì tiểu nhân đã bị đại nhân chém cho một búa rồi.

Mộc Văn Sát cười nói :

- Không dám ! Không dám !

Phúc Khang An nghe Phụng Thiên Nam ăn nói đắc thế, không dám ý mình tài cao với bộ thuộc mình, nên khoan khoái trong lòng, liền lên tiếng :

- Phụng lão sư ! Lão sư là người chơi được !